

lovforslagets Behandling i og for sig bliver kortere derved, at jeg maa dele min Tale i to Dele, skal jeg lade staa hen, men bl. a. for at gøre Formanden den Tjeneste at respektere det, der var Meningen med Delingen, sker dette nu altsaa. Som sagt, det ærede Medlem Hr. Hagbart Berg udtalte, at jeg havde foretaget et ublufærdigt Frieri overfor Socialdemokraterne; nu ved jeg ikke rigtigt Grænsen mellem et blufærdigt og et ublufærdigt Frieri, derpaa har det ærede Medlem maaske mere Forstand end jeg, men næst at sige, at til Realiteterne kommer jeg senere tilbage, maa jeg have Lov til at sige det ene, at Ordet „Frieri“ i denne Forbindelse i hvert Fald er ganske forkert. Frieri forudsætter, hvis det falder lykkeligt ud, at der senere kommer et Ægteskab, men ingen har dog vist tænkt sig et Ægteskab mellem Socialdemokraterne og de Konservative; der kunde højt regnet være Tale om, at jeg havde budt Socialdemokratiet op til en enkelt Dans, men... (*Pinholt*: Skovtur!). Jah! — ja, hvis de foretrækker Skoven om Vinteren i Stedet for Dans — jeg synes nu Dans er naturligere paa denne Tid af Aaret —, saa for min Skyld gerne. Men det vender jeg altsaa tilbage til som Taler Nr. 31, hvis ingen forinden indtegner sig, og skal derefter gaa over til at gøre nogle Bemærkninger om det finansielle — og konstaterer nu til min Glæde, at den højtærede Finansminister kommer.

Jeg vil da først complimentere den højtærede Finansminister for den Tale, han holdt ved Finanslovforslagets Fremlæggelse, for saa vidt Enkeltheder angaar, idet den, naar man studerer den nøje, giver, synes jeg, en overordentlig god Vejledning til Forstaaelse af hele den økonomiske Situation. Derimod kunde jeg have ønsket, at den oversigtsmæssigt havde været nok saa let tilgængelig, og da vi nu sikkert vel alle uden Hensyn til politiske Anskuelser er nogenlunde enige om, at den højtærede Finansminister er en af Tingets allerbedste Talere, er jeg overbevist om, at den Side af Opgaven kunde han ogsaa let have løst, hvis han havde gjort sig en lille Smule mere Umage derfor. Et enkelt Afsnit af Talen synes jeg var næsten Nul, og det burde det nu ikke have været. Det var Bedømmelsen af indeværende Finansaar. Derpaa kom den højtærede Finansminister kun i overordentlig ringe Grad ind. Kun med — tror jeg — en ganske enkelt, men ganske vist ogsaa meget betydningsfuld, Oplysning kastede han et Strejfflys derover, idet han oplyste, at Formueskatten og Indtægtsskatten for

indeværende Finansaar vilde give henimod 7 Millioner mere end beregnet paa Finansloven, og det er klart, at det er en Oplysning af den største Interesse. I øvrigt maa jeg i denne Forbindelse complimentere saavel Departementet som den højtærede Finansminister for, at man nu endelig er kommet saa vidt, som man ganske vist efter min Mening burde have været for længst, at man ved første Behandling af Finansloven har en nogenlunde nøjagtig Oversigt over, hvad Indkomstskatten og Formueskatten for det paagældende Finansaar vil give. Jeg erindrer, at jeg ved mangfoldige tidligere Lejligheder har paa kaldt Oplysninger i saa Henseende og altid har faaet det Svar, at det kunde man ikke have. Nu har det altsaa vist sig, at man meget vel kan have det, og jeg haaber, at da det nu har vist sig, at dette kan lade sig gøre, vil vi hvert Aar ved første Behandling af Finansloven faa at vide, hvad denne betydelige Faktor, Formueskatten og Indkomstskatten, vil give.

Men udover denne ene Ting sagde den højtærede Finansminister intet om Aaret 1927—28. Jeg vil tillade mig at sige noget om det og vil haabe — ja, naturligvis vil jeg først og fremmest haabe, at det, jeg vil sige, er rigtigt —, at det vil give den højtærede Finansminister Lejlighed til at udtale sig om sit Syn paa Finansaaret 1927—28 med en noget bredere Begrundelse end den, der strejffvis gives i hans Indledningsforedrag. Jeg vil da først og fremmest vende mig til Aaret 1926—27, idet det jo efter min Mening er Sædvane, at man finansielt ved disse Behandlinger beskæftiger sig dels med det Statsregnskab, som lige er aflagt, dels med det Finansaar, man befinder sig i, og dels fornuftigvis med den Finanslov, som bliver forelagt paa Rigsdagens næstførste Mødedag.

Med Hensyn til Aaret 1926—27 har man allerede ved Tillægsbevillingslovens tredie Behandling og for saa vidt endnu bedre ved den sidste Finanslovs tredie Behandling kunnet se, at det vilde falde godt ud. Der er altsaa den Mærkelighed, at man i Aar bedre har kunnet se det ved Finanslovens tredie Behandling, og dette hænger sammen med, at den fandt Sted senere end Tillægsbevillingslovens tredie Behandling. Man har altsaa kunnet se, at det samlede Resultat sandsynligvis vilde blive — ja, man kan vist godt sige: meget tilfredsstillende. Jeg tror dog, at det Resultat, der kommer ud af det, knap nok er saa godt, som den højtærede Finansminister inderst inde havde haabet, da vi havde Finanslovens tredie Be-